Rozsáhlou novelizaci institutu předběţných opatření přinesl s účinností od 1. dubna 2005 zákon č. 59/2005 Sb. Novela byla poměrně rozsáhlá a vedle změny či zpřesnění stávající úpravy zavedla i zcela nová ustanovení, kdyţ došlo například k výslovnému stanovení náleţitostí návrhu na předběţné opatření, speciálně byla upravena vykonatelnost a závaznost usnesení o předběţném opatření. Právní úprava však i po novele není bezvadná a odporuje zásadám pro vydávání předběţných opatření, vyjádřených v Návrhu evropského civilně procesního zákoníku z roku 1994, který je výsledkem mezinárodního kongresu pro procesní právo v Utrechtu.121

Citovaný návrh mimo jiné poţaduje, aby před vydáním předběţného opatření byla obligatorně slyšena i druhá strana, přičemţ od jejího slyšení lze upustit jen v případě neodkladnosti. Jestliţe k tomu však dojde, má soud po nařízení předběţného opatření vyslyšet také druhou stranu a předběţné opatření případně změnit, doplnit, nebo naopak zrušit. Novelizovaný § 75c odst. 3, podle kterého soud rozhoduje bez slyšení účastníků, se však tomuto poţadavku vzdálil, coţ nepovaţuji za vhodné, neboť účastník by neměl být zcela zbaven práva být slyšen. De lege ferenda by slyšení mělo být fakultativní podle úvahy soudu a posuzované věci, s tím, ţe pokud se účastník nedostaví, jdou následky coby projev procesní odpovědnosti k jeho tíţi. Z tohoto hlediska, byla vhodnější úprava před novelou, která stanovila, ţe účastníci nemusí být vyslechnuti, a proto bylo na úvaze soudu, zda účastníky vyslechne či nikoli.

Novela situaci oprávněných paradoxně zhoršila i ohledně obligatorního poţadavku skládat jistotu za způsobenou škodu, a to v paušální výši 50.000 Kč u neobchodních věcí a 100.000 Kč u obchodních věcí. Zákonodárce sice novelou č. 218/2009 Sb. s účinností od 1. ledna 2010 výši jistot sníţil na částky 10.000 Kč a 50.000 Kč, de lege ferenda by však jistota měla být v občanském soudním řádu upravena zcela odlišným způsobem. Inspirací nám můţe být exekuční řád, který upravoval institut jistoty u tehdejších zatímních opatření. Soud nařídil sloţení peněţité jistoty v případě, ţe navrhující strana dostatečně neosvědčila tvrzený nárok, ale podle okolností i v případě, ţe strana nárok dostatečným způsobem osvědčila. Stejný postup upravuje i německý Zivilprocessordnung a mohl by být stanoven i v platné české právní úpravě. Jistota by tak měla místo jen tam, kde nejsou dostatečně osvědčeny všechny předpoklady pro nařízení předběţného opatření, ovšem účastník přesto na nařízení trvá. Je tedy na navrhovateli, aby si vyhodnotil moţnost úspěchu v řízení a uspokojení svého nároku, tak i pravděpodobnost vzniku a výše škody. Rozhodne-li se navrhovatel přesto o předběţné opatření ţádat, je zcela racionální, aby sloţil přiměřenou částku k zajištění případné škody. De lege ferenda by tak měl o povinnosti sloţit jistotu a o její výši rozhodovat soud na základě tvrzených a osvědčených skutečností.

Rovněţ by bylo vhodné, kdyby občanský soudní řád stanovil, ţe předběţné opatření můţe být nařízeno nejen před zahájením řízení a v jeho průběhu, ale i po vydání meritorního rozhodnutí a téţ v průběhu vykonávacího řízení. Pro inspiraci můţeme opět pouţít exekuční řád, podle kterého „ nejen před zahájením rozepře, nýbrţ i za ní a za exekučního řízení, může soud k návrhu učiniti zatímní opatření.“ Dikce občanského soudního řádu není jednoznačná a můţe vést k chybné domněnce, ţe po rozhodnutí ve věci samé jiţ předběţné opatření nařídit nelze.

Právní úprava odvolání proti rozhodnutí o předběţném opatření taktéţ obsahuje několik nedostatků. Jedním z nich je, ţe zákon stanoví patnáctidenní lhůtu, ve které musí odvolací soud o odvolání rozhodnout, pouze v případě rozhodnutí o předběţných opatřeních podle § 76 odst. 1 písm. b), § 76a a § 76b. Má-li být dosaţeno smyslu předběţného opatření, měla by být lhůta stanovena globálně pro všechny typy předběţných opatření.